

Arrest

nr. 189 245 van 29 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 december 2016 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 december 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar te geven.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd, onder de vorm van een bijlage 13sexies, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 26 december 2016 en is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: L.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)

*geboorteplaats: K.
nationaliteit: Albanië*

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 26/12/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bezit van document die hem niet toebehoren. (PV BR55FC008391/2016 van de politie zone van SPC Eurostar.)

Gezien het bedrieglijk karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bezit van document die hem niet toebehoren. (PV BR55FC008391/2016 van de politie zone van SPC Eurostar.)

Gezien het bedrieglijk karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft, in toepassing van artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tijdig aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) laten weten dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voor deel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de hoorplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Gelet op artikel 62 vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende gemotiveerd te zijn.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot formele en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie in concreto.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of nietplausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R. 1993/2, 67-71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze beslissing (o.a. RvS nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvS nr. 44.847 van 9 november 1993).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Verzoeker wordt een inreisverbod van 3 jaar afgeleverd, met als motivatie:

(...)

Art. 74/11, §1 Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

Een inreisverbod op grond van art. 74/11, §1, tweede lid Vw. behelst aldus een verbod mogelijks variërend tussen 1 dag en maximum 3 jaar.

Bij het bepalen van de duurtijd van een inreisverbod beschikt verweerder over een discretionaire bevoegdheid, rekening houdende met de individuele omstandigheden (pro en contra) in het dossier. Aldus kan verweerder binnen zijn discretionaire bevoegdheid op dit punt (art. 74/11, §1, tweede lid Vw) variëren tussen een inreisverbod van 1 dag tot een inreisverbod van maximum 3 jaar, hierbij aldus verplicht rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.”

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid / de beoordelingsmarge van verweerster is zéér groot inzake inreisverboden. De motivatieplicht kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat.

In casu is de gebruikte motivering niet afdoende draagkrachtig.

Er wordt vooreerst verwezen naar een waarvan verzoeker geen kopie ontving en waaromtrent aldus geen correct verweer of recht op tegenspraak kan worden gevoerd. Bovendien is in de bestreden beslissing zelfs het notitienummer van dit PV onleesbaar zodat zelfs niet eens – laat staan tijdig – om inzage en afschrift kan worden verzocht bij het Parket van de procureur des Konings.

De eenvoudige verwijzing naar een onleesbaar PV is onvoldoende om zomaar te kunnen spreken van een gevaar voor de openbare orde en aldus het opleggen van een maximuminreisverbod van drie maanden.

Naar analogie:

De bestreden beslissing verwijst enkel naar het feit dat verzoeker werd veroordeeld tot tien maanden gevangenisstraf wegens winkeldiefstal. Uit de overige motieven blijkt niet dat, zoals hoger gesteld, werd overgegaan tot een individueel onderzoek, rekening houdend met alle elementen van de zaak. Aldus kan niet aan de hand van de motieven in de bestreden beslissing worden vastgesteld waarop de keuze van de termijn van zes jaar berust. In die mate is het middel gegrond. (RvV nr. 144.175 van 27 april 2015)

Uit de motivatie dient een verzoekende vreemdeling te kunnen afleiden dat diens dossier op individuele basis is onderzocht, waarna op een individueel gemotiveerde wijze tot een specifiek inreisverbod wordt beslist variërend van 1 dag tot drie jaar. De blote bewering dat “gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde ” een maximum-inreisverbod van 3 jaar niet disproportioneel is, gaat niet op.

Om met voldoende kennis van zaken en dus op een zorgvuldige wijze tot een oordeel te komen over de eventuele humanitaire redenen om af te zien van het opleggen van een inreisverbod dan wel over de specifieke omstandigheden die de duur van het inreisverbod kunnen beïnvloeden, kwam het aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toe om de verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat en de gronden waarop jegens hem een inreisverbod wordt overwogen, hem de gelegenheid te bieden zijn standpunt hieromtrent te laten kennen en hem toe te laten om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen, en dit onafhankelijk van enig verzoek vanwege de verzoeker daartoe (cf. RvS 20 april 2010, nr. 203.094). (...)(RvV nr. 178.405 van 25 november 2016)

Verweerster heeft in casu geen enkel correct individueel onderzoek gevoerd, teneinde rekening te kunnen houden met alle individuele elementen van de zaak.

Eenzoveel werd in deze de hoorplicht geschonden, alwaar het verzoeker hierdoor minstens onmogelijk werd gemaakt om zijn correcte individuele omstandigheden m.o.o. een individueel onderzoek te duiden t.a.v. verweerder, teneinde deze te zien komen tot een inreisverbod dat merkkelijk lager zou liggen of desgevallend zelfs helemaal niet zou zijn opgelegd in het licht van diens individuele situatie.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebreke aan enig formele wetgeving ter zake, is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing als aan onderstaande twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).*

Bij een inreisverbod (quod in casu) is aan deze beide voorwaarden voldaan, derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, verzoekster de gelegenheid te bieden om hieromtrent haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen (zie in die zin RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

“In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De hoorplicht in het kader van de besluitvorming die leidt tot het opleggen van een inreisverbod hangt dan ook nauw samen met de genoemde bepalingen van artikel 47/11 van de Vreemdelingenwet.”
(RvV nr. 128.272 van 27 augustus 2014, T.Vreemd. 2014, p. 408)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Verweerster is in casu niet van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan, terwijl zij bijgevolg kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen, mits schending van de materiële motivatieplicht en het hoorrecht in hoofde van verzoeker alsook mits disproportionele aantasting van haar individuele belangen. Minstens is de bestreden beslissing kennelijk onvoldoende gemotiveerd op dit punt.”

Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. In dit verband wordt in de bestreden akte ook geduid dat de beslissing tot verwijdering van 26 december 2016 gepaard gaat met dit inreisverbod. Ook de redengeving waarom deze verwijderingsbeslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek toestond, wordt uitdrukkelijk hernomen: *“Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene is op heterdaad betrappt voor bezit van document die hem niet toebehoren. (PV BR55FC008391/2016 van de politie zone van SPC Eurostar.) Gezien het bedrieglijk karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* Er wordt vervolgens ook uitdrukkelijk gemotiveerd waarom de gemachtigde de geldingsduur van het inreisverbod op drie jaar bepaalt: *“Betrokkene is op heterdaad betrappt voor bezit van document die hem niet toebehoren. (PV BR55FC008391/2016 van de politie zone van SPC Eurostar.) Gezien het bedrieglijk karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Aldus staat vast dat er naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, ook formeel gemotiveerd wordt waarom de gemachtigde het nodig achtte de verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen.

Waar de verzoeker stelt dat er wordt verwezen naar een onleesbaar PV-nummer, hetgeen hem iedere mogelijkheid tot verweer hier tegen zou ontnemen, merkt de Raad in de eerste plaats op dat de het in de bestreden akte vermelde PV-nummer wel degelijk leesbaar is. Uit het origineel van de bestreden akte, dat in het administratief dossier zit, blijkt een duidelijke verwijzing naar PV nr. “BR55FC008391/2016 van de politie zone van SPC Eurostar”. Het gegeven dat het PV-nummer, door een slechte kwaliteit van het faxbericht waarop de verzoeker voor kennisgeving heeft getekend, niet leesbaar is in de akte van kennisgeving, neemt zulks niet weg. Verzoekers kritiek kan hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, nu een gebrek in de kennisgeving van deze beslissing de wettigheid ervan niet kan aantasten (RvS 15 juli 2014, nr. 228.084; RvS 13 juli 2015, nr. 231.939; RvS 7 april 2016, nr. 234.323). Bovendien verliest de verzoeker uit het oog dat de gemachtigde zich niet beperkt tot de loutere verwijzing naar een PV-nummer, maar dat hij tevens op summiere wijze meegeeft wat de vaststellingen van dit PV zijn, met name dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt op het bezit van een document dat hem niet toebehoort. Gelet het feit dat de verzoeker uiteraard zelf betrokken partij is in de totstandkoming van het PV en gelet op niet-betwiste vaststelling van de gemachtigde dat het gaat om een betrapting op heterdaad, kan de verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat de motieven van de bestreden beslissing hem iedere mogelijkheid op tegenspraak ontnemen. De kritiek dat de verzoeker geen kopie van het PV ontving, doet hieraan geen afbreuk.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De verzoeker geeft op zich ook niet aan dat enige specifieke omstandigheid die zijn zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoeker verwijst in zijn enig middel naar artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing expliciet de redenen bevat waarom *in casu* een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. De verzoeker brengt hertegen in dat de eenvoudige verwijzing naar een onleesbaar PV onvoldoende is om zomaar te kunnen spreken van een gevaar voor de openbare orde en aldus het opleggen van een maximuminreisverbod van drie maanden (sic). Dit argument mist feitelijke en juridische grondslag, ook in de veronderstelling dat de verzoeker doelt op een maximuminreisverbod van drie jaar. Immers blijkt uit het bepaalde in artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan drie jaar kan worden opgelegd indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Aldus kan niet zomaar worden voorgehouden dat in geval van een gevaar voor de openbare steeds een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden opgelegd. Ook de andere kritiek faalt. Immers beperkt de gemachtigde zich niet tot de loutere verwijzing naar het proces-verbaal om het gevaar van de openbare orde vast te stellen, nu er ook uitdrukkelijk wordt verwezen naar het persoonlijke gedrag van de verzoeker en het bedrieglijk karakter van het door hem gepleegde feit, terwijl ook het feit zelf wordt toegelicht: de verzoeker werd op heterdaad betrapt op het bezit van een document dat hem niet toebehoorde. Deze vaststellingen worden door de verzoeker op zich niet betwist. Daarnaast dient ook te worden opgemerkt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de duurtijd van drie jaar niet enkel wordt verantwoord door het gevaar voor de openbare orde dat van de verzoeker uitgaat, maar ook door het feit dat de verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en het belang van de immigratiecontrole. In het licht van voormelde motivering kan de verzoeker niet voorhouden als zou de bestreden beslissing zonder enige individueel onderzoek tot stand zou zijn gekomen. Uit het geheel van deze vaststellingen blijkt genoegzaam dat de gemachtigde bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers geval, zoals voorgeschreven door artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Met zijn betoog toont de verzoeker niet aan dat de opgegeven motieven betreffende (de duur van) het inreisverbod niet deugdelijk zouden zijn, noch dat werd uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door aan het geheel van de hierboven genoemde vaststellingen een inreisverbod van drie jaar te verbinden. De verzoeker brengt in dit verband zelf ook geenszins concrete elementen, eigen aan zijn "*specifieke geval*", aan die de gemachtigde ten onrechte niet in rekening zou hebben genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

De verzoeker voert tot slot nog een schending aan van de hoorplicht aan als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast.
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Het staat thans niet ter betwisting dat de hoorplicht *in casu* van toepassing is. Evenmin wordt betwist dat de verzoeker in de besluitvormingsprocedure met betrekking tot het bestreden inreisverbod, niet werd gehoord.

De Raad wijst er evenwel op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelig beslissing te nemen.

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoeker zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke specifiek informatie hij aan de gemachtigde hadden kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake het inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben. Het is aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kon zijn op (de duur van) het bestreden inreisverbod. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoeker kan de aangevoerde schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Waar de verzoeker verwijst naar eerdere arresten van de Raad, merkt de Raad nog op dat zijn arresten geen precedentwerking hebben.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE